

Kärlekens seger eller Pietro och Gabriella : novell : med fyra fina gravyre...

Ingelman, Georg Gabriel,

59 C Br.

National Library
of Sweden

INGELMAN

Roman
Sv
(nr)

KÄRLEKENS SEGER

ELLER

PIETRO och GABRIELLA.

NOVELL

AF

G. G. INGELMAN.

36
247

*Bland blomster, gräs och ax du kärleken här ser,
Än han oskyldig är, och dansar blott och ler.*

KÄRLEKENS SEGER

ELLER

PIETRO OCH GABRIELLA.

NOVELL

af

G. G. INGELMAN.

Med fyra fina Gravyrer.

~~~~~
STOCKHOLM.

Tryckt hos A. G. HELLSTEN, 1839.

RECHENKUNST

LEHRBUCH FÜR SCHÜLER

VON

G. H. EBERHARD

UND FÜR DEN GEBRAUCH

IN DEN HÖHEREN LEHRANSTALTEN

STOCKHOLM

Verlag von A. G. Hægerström, 1839

---

*Det unga paret i Neapel bland gräs
och blommor.*

Mins du en tid af än ej stördt förbund
Emellan sinnets lust och samvetsfriden,
Då morgondagg låg än kring lifvets lund;
Mins du den tiden?

Då hvarje dag ur puppan af sin natt,
En guldbevingad fjäril lik om våren,
Flög ifrån fröjd till fröjd, som blomrikt satt
Kring barndomsåren.

Då hvarje timma var en sluten knopp,
Som slog i blomman ut af nästa timma,
Och i ett harmlöst tårregn löstes opp
Så lätt hvar dimma.

Då hoppet var en vän, som icke skröt
Med löften, redan brutna för hans tanka,
Men genast omkring glädjens gullax knöt
Sin blomsterranka.

Då kärleken, som från ditt öga log,
Var fläckfri än, en menlös byteshandel,
Och märkt af oskuld hvarje steg du tog,
I fromsint vandel.

Då ingen blodig aftonrodnad låg
Af mördad glädje ned på himlarunden,
Då du blott hoppets rosor spricka såg
Ur morgonstunden.

Mins du den tid, o! då är än du rik,
Ty kärleken dock rikast är af alla,
Och säll ännu, fast på en kär relik
Dess tårar falla!

Låt oss se Italien och vi möta gerna
döden, sade Napoleons krigare, då de tå-

gade öfver Alperna; och säkerligen har samma önskan någon gång mer eller mindre yppat sig uti hvarje skönhetsälskande sinne i Norden. Hvem har icke af sin längtan känt sig dragen mot vår verldsdels Canaan, det land, der citronen blommar, orangen glöder i löfvens dunkel och lagren reser sig herrskande, under det myrtenet sänker sig blygsamt mot jorden; Italien, solens, sångens och de sköna konsternas land, der en evig vår herrskar, der aurikeln förnöjer lukten och smultronet och ananas smaken. Med omsorgsfull hand har naturen skyddat denna sin älsklingsort; Romarnes krig, barbarernes härjningar hafva icke förmått utplåna dess skönhetsdrag, och ännu öppnas samma scener för vandra- ren, som i de klassiska tiderna. Men äfven konsten har gynnat den Hesperiska halfön och om dess skapelser icke kunnat undgå barbarers våld, tidens hemgång och

råa krigares oskärande hand, väcka de såsom ruiner så mycket större sympathie. Så talrikt som vinterhimmelen är beströdd med stjernor, är denna sommerliga jord beströdd med konstens minnesvårdar. Inträder vandraren i de moderna templen, finner han likväl vid all deras omskapning otaliga lemningar af kolonnader och pelare; beskådar han städernas hus, så äro de sammanfogade af spillrorna af de gamlas gigantiska coliséer; vandrar han ut i lunderna och sätter sig under lagren eller vid flodens brädd, så händer det att han i det höga gräset lutar sig mot den marmor, hvarellemmar af en bruten faun, gratie eller nymf ännu med sina fullkomnade former tjusa hans öga. Ja, herrligt är Europas lustgård Italien. Men förtjuses redan vägfaren att öfver Alporna nedstiga i vårens paradys, är ett högre mått af hänryckning honom förbehållet, då han hunnit förbi de

pestandande Pontinska träsken och inkommit på den klassiska grönmarken mellan kyrkostaten och Neapels konungavälde. Här höja sig fruktträdgårdarne på Terracinas berg uppöfver hvarandra, glödande af de guldgula apelsinerna och orangerna; här uppstapplas citronerna i högar och rosmarinen och den mörkröda löfkojan kläda upp till spetsen bergets väggar, hvars fot sköljes af det mörkblåa Medelhafvet; den resandes vagn rullar genom alléer af lagerhäckar, och under rastningen på stationerna vandrar han ut i citron-, fikon- och apelsinparker, omgifna med stängsel af cypress och aloë. Slott och koja prydas af fornverldens herrligaste lemningar, och under det alla sinnen njuta, kallas sinnet och eftertankan ovillkorliga tillbaka i en ännu herrligare forntid, en tid lika skön som de trakter han öfversväfvat.

För åtta sekler sedan var naturen så herr-

lig, som den ännu i denna dag visar sig; men åskådandet af månet monument var denna barbariska tid förunnad, hvilket våldsamma naturhvälfningar eller det alla hinder genombrytande våldet nu begravt under eller förstört ofvan jorden. Dock medförde de Germaniska folkens infall den fördelen, att det förskämda sydländska blodet uppblandades med en friskare Lombardisk och Östgöthisk tillsats.

Tvenne slott reste sina gyldne spiror på gränsen af den helige fadrens stat och de Grekiskt - Neapolitanska besittningarne i grannskapet af det sköna Terracina. Båda besuttos af rika representanter för mäktiga adliga familjer. Den ena var Marchesen Archimbaldo Ubaldi, en trogen vasall af den heliga staten; den andra Visconten Anselmo di Castelalto, som erkände den Grekiska kejsaren för sin öfverherre. Båda familjerne hade emedlertid en gemensam

Nordisk stamfader och voro sedan fem århundraden naturaliserade på Italiens jord. Det antal vasaller dessa herrar kunde ställa i fält, var så stort, att man kunde anse dem för så godt som sjelfständiga furstar.

Den urgamla slägtskapen hade alstrat vänskap och förtrolighet mellan dessa båda riddare redan från deras lefnads blomningsdagar, och i mången drabbning hade de fäktat vid hvarandras sida, såsom äkta fosterbröder. Emedlertid var olikheten i deras karakterer nog stor. Hos Archimbaldo var det nordliga elementet öfvervägande. Han var öppen hjertig, hjeltemodig, rättfram och af glädtigt lynne; men också häftig och våldsam. Han ägde en öppen famn för sina vänner och ett skarpt svärd för sina fiender. I Anselmos blod deremot hade den Grekiska och Italienska beståndsdelen tagit öfvervigten. Tapper, då det gällde, lade han likväl mera vikt på statsmannens

talanger än hjeltens; han var ganska inställsam, öfvertalande, slug, och försmådde hvarken list eller intrig, då det gällde att vinna ett ändamål, som smickrade hans passioner.

Dessa ädla riddare och banérherrar hade äfvenledes gjort passande partier. Ubaldi var förmäld med en förnäm Romarinna af den lysande Frangipanska ätten. Castelalto deremot hade haft den lyckan, såsom pris för sina tjenster och sluga beräkningar, att blifva hedrad med ett äktenskap, hvarigenom han råkade i svågerlag med sjelfva den Grekiske vice-konungen eller Katapanen. På de båda stolta riddarslotten var ingen liten glädje, då de båda unga makarne dit infördes; men ännu större, då Archimbaldो Ubaldi efter ett års förlopp tryckte en son i sin famn, hvilken erhöll namnet Pietro; och det ungefärligen samma tid, då på Anselmo Castelaltos slott en

dylik högtidlighet firades, i anledning af den späda Gabriellas födelse. De förhoppningsfulla, glada fäderne sutto mången skön Italiensk sommarqväll tillsammans vid gyldne pokaler och byggde slott i luften för en framtid, isynnerhet då efter flera års förlopp ännu inga nya arfvingar visat sig.

Med ett ord, Pietro skulle naturligtvis förmåla sig med Gabriella och båda fröjdade sig åt den sköna hjelttestam, som från de unga tu skulle upprinna och hvars första telningars uppvexande de sjelfva hoppades öfverlefva. Mödrarne gillade visserligen samma plan, ehuru ej med samma liflighet; ty ingen fullkomlig harmoni var emellan den stolta Romarinnan och den fåfänga Grekinnan.

Emedlertid vexte barnen upp. Deras halfnordiska ursprung förnekade sig ej. Pietro artade sig till en reslig gosse med blondt hår, ljusbruna ögon och en klar öppen

panna, der den transalpinska redlighet intryckt sin stämpel. Gabriella hade väl fått sitt hemlands svarta, eldiga ögon, men lockarne hade en ljusare teint, än de äkta Italienskornas korpsvarta hår. Vexten var längre och barmen högre.

Barndomen är livvets paradys, så väl hos Grönländaren och Lappen, som hos invånarne af de mest välsignade länder. Men hvilken jemförelsevis större lycksalighet att få tillbringa livvets första glada och sorgfria dagar under Italiens evigt blåa himmel, under oliv- och lagerskogar, att få springa lekande omkring i citron-, orange- och granatlundarne! Här tumlade de små omkring i skuggan af de lummiga kastanjerna och de skyhöga pinjerna på bäddar af hyacinter, narcisser och tulpaner, dem denna herrliga jord af sig sjelf frambringar; här jagade de vid hvarandras sida efter de färgskiftande fjärilarne, här lyssnade de till

de milda vattenfallens sorlande och cica-
dens välljudande glam. Alla små, lätt öf-
vergående barndomssorger, alla önsknigar,
alla nöjen hade de gemensamma. Intet som
föregick i den enas späda hjerta, blef för
den andra fördoldt.

Amor, du människors och gudars lek-
fulle, jollrande beherrskare, huru ofta har
du icke insmygt dig hos den ännu späda
jungfrun, den halfvuxna gossen, innan de
ännu visste uttala ditt namn och grundlagt
en böjelse, som för hela den tillkomman-
de lifstiden medfört antingen en ousäglig
lycksalighet eller ett gränslöst ve! Men
har du också någon skådeplats för dina
bedrifter, näst Cypern, skönare än Italien?
För att knyta dina blomsterband behöfva
de icke besöka våra af tvånget och ledsna-
den stämplade samqväm, der ynglingen och
flickan måste stjåla sig till en blick eller
handtryckning af hvarandra vid de frusna

fönsterrutorna eller vid kakelugnen, som-
marens bedröfliga surrogat. Nej, der förer
han dem ut på de evigt grönskande fälten,
och der olympiskt berusade af tusende
blommors doft sjunka de, i de med guld-
frukter belastade trädens skugga, till hvar-
andras bröst och svärja hvarannan en evig
trohet. Du förde de båda unga omkring
i Terracinas lunder, och under det de be-
traktade silkesmaskens puppor, larfver och
utveckling, väckte du hos dem aningar om
en lycksalighet ännu i linda, men som en
gång skulle herrligt framspira. Samma skö-
na mystiska hopp väcktes hos dem, då de
sågo den slutna knoppens utslående till den
praktfulla doftande blomman eller den pur-
prade morgonen förebåda den högtstrålan-
de solens uppgång, eller då de vid den hul-
da månans uppgående ur det azurblå Me-
delhafvet drömmande sutto vid hvarandras
sida i jasminlundarne. Ljufva, ännu out-

redda aningar och känslor bemäktigade sig deras unga bröst. Deras lif var en lek; men ett djupt allvar låg på botten deraf, ty så mycket visste de redan, att de voro allt för hvarandra och att deras framtida lycksalighet helt och hållet grundade sig på hoppet, att tillsammans få tillbringa sina kommande dagar.

Så förflöto de sälla barndomsåren. Pietro uppvekte till en kraftfull yngling; Gabriella till en af Hesperiens fagraste jungfrur. Tiden var inne, att Pietro skulle lära sig de ridderliga öfningarne; och få hade naturen bättre utrustat dertill. Snart tyglade hans seniga arm den eldigaste Apuliska gångare, som han lät med behag kurbettera under sin ryttare; hans lans slungade snart hvarje jemnårig ur sadeln och hans svärd utdelade väldiga hugg. Icke mindre framglänste han i det behag och den artighet, chevaleriets anda fordrade.

Ingen knäppte skickligare än han, den sjusträngade lyran och diktade sånger; ingen rörde sig med mera behag i dansen eller förstod bättre än han att säga damerna de finaste artigheter, och mången eldig Italiensk tärna rodnade djupt vid den herrlige ynglingens anblick och drog en hemlig suck vid den tanken att han, såsom ryktet sade, var bestämd till Gabriella di Castelaltos make, hvilkens skönhet han ogerna gaf företrädet framför sin egen. Men Gabriella å sin sida började alltmer att finna sin verksamhet inskränkt inom sin höga lofts bur, der hon vaxlade tiden mellan sina broderier och sin zittra. Det var således naturligt, att de båda älskande mindre ofta sågo hvarandra, ehuru det förtroliga förhållande, som ännu rådde emellan deras familjer, beredde dem ännu många tillfällen att fortsätta sina utvandringar i det gröna och glädjas öfver naturen och hvar-

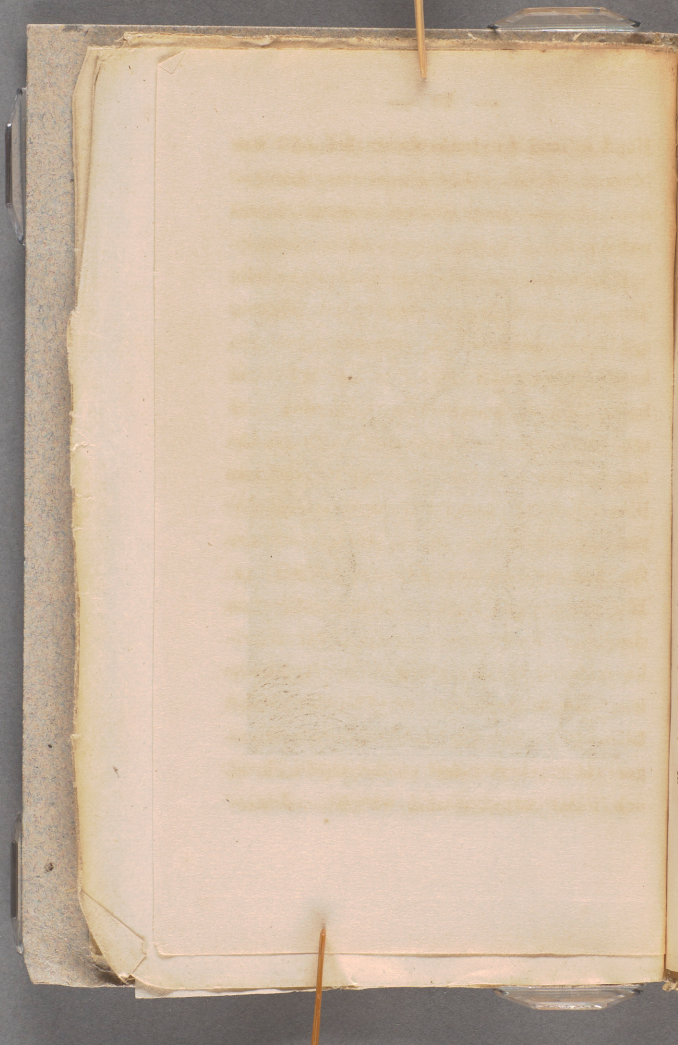
andra. Men om ock sympatien var densamma, så hade dock deras förhållande tagit en högre och ädlare ton. De voro ej mera de barn, som, då de träffades, glädtigt flögo hvarandra i famnen och tumlade om i gräset. Då den unga riddaren nal-kades, färgade blygsamhetens rodnad den sköna Gabriellas kind; den värdighet, som åtföljde skönhetens uppblomstring och mog-nad förbjöd hvarje tanka på närmare för-trolighet. Älskare och älskarinna sutto bly-ga och förlägna vid hvarandras sida, un-der det deras själar så mycket mera sam-mansmälte till ett. En vågad handtryck-ning eller ett själfullt ögonkast, ett ömt ord, hvars betydelse genljudade från hjer-tat, o huru djupt betydelsefullt är icke detta i jemförelse med barndomens glada, men medvetslösa lekar.

De tre svåra orden.

En afton sutto de älskande vid en källa, randad med myrten och öfversusad af cypresser och pinjer. Samtalet var allvarsamt; ty för första gången visade sig ett moln på deras hittills så ljusa lefnadshimmel; för första gången trädde andra tårar, än den ömma känslans i Gabriellas ögon och Pietros panna var dyster, ty en storm hotade att kullstörta hela byggnaden af deras drömda framtids lycksalighet. Långsam och bekymmersam var öfverläggningen. Slutligen reste sig Pietro, tryckte med glad tillförsigt Gabriellas hand och sade: högre makter vaka öfver oskuldens kärlek; låtom oss göra ett besök hos min fostermoder Justina. Hon skall genom de hemliga kunskaper hon besitter för oss afslöja framtiden, och mitt hjerta anas, att en sol innan kort skall frambryta genom dessa hotande moln och stormen snart förbytas mot det sällaste lugn.

De tre svåra orden.

Hand i hand vandrade de nu fram på den blomsterkantade gröna gångstigen, som genom skogen slingrade sig fram till Justinas hydda.

Denna Justina hade såsom ung enka från Toscana i egenskap af amma vårdat Pietros späda barndom, och då gossen tillvexte och hennes tjänst blef öfverflödigt, hade Pietros fader belönat hennes trogna tjänster med ett litet arrende-hemman. Der framlefde hon nu ett lugnt och trefligt lif; hennes lilla vingård, hennes silkesmaskar med deras spånad, hennes fikon och oliver voro för hennes bergning mer än tillräckliga. Här var Pietros käraste tillflyktsort undan sin faders baronliga ståt och etikett. Hvilka fria och trefliga stunder hade han icke här mången dag efter en uttröttande jagt tillbragt i denna hydda och stillat sin hunger vid ett bord, der endast mjölk, bröd och fikon utgjorde den välvilliga foster-

modrens hela anrättning. Huru mången förnöjsam stund hade icke blifvit honom beredd genom hennes forntidssagor, som återkallade för ynglingens lågande inbillningskraft Italiens skönare åldrar och genom de vinkar af en hemlig kunskap, som hon skulle besitta. Ty Justina påstod sig härstamma från en af de slægter i det gamla kunskapsrika Etrurien, hvilka bibehållit någon visdom af det hemliga slaget, som utspridde sig öfver hela vestra Europa och bildade dess folkstammar, innan Romarnes svärd trängde dit. Justina skyndade sin ädla fosterson och hans sköna sällskap med vanlig glädje till möte, omfamnade dem och förde dem in i sin hydda, der snart en smaklig aftonmåltid stod uppdukad. Men Pietros lynne var denna gång sig mycket olikt. Han som alltid flödat af en äkta Italiensk lustighet hvar gång han kom från slottet Ubaldis salar till, detta

sitt sans souci, lät maten föga smaka sig, vidrörde knappt den skummande falernen och satte sig efter den korta måltiden med Justina, som fullkomligt tycktes sympatisera med honom, tankfull i en vrå, svarade tankspridd på allt hvad Justina kunde säga för att muntra sina kära oväntade gäster; men då han såg sin älskade Gabriella ännu mera nedböjd under fruktan för det öde som hotade deras kärlek, vaknade hans ungdomligt trotsiga mod. Han fattade sin chitarra, som hängde på väggen, stämde den och sedan han der ur ett anslaget moll slutligen öfvergått till några heroiskt klingande ackorder, improviserade han följande strofer:

Min vän, se ej bedröfvad ut,
Jag på din kärlek då ej tror,
Din glädje i min kärlek njut,
Ty der ovanskeligt den bor;

Om ödet mulnar kring din stig,
Räds ej, min kärlek lyser dig.
Min vän, se ej bedröfvad ut,
Din glädje i min kärlek njut!

Om svek i lyckans tro du fann,
Dess trognare dig blifver jag;
Stark är den kärlek, som är sann,
Och blott den falska pröfvas svag;
Låt våldet rasa, löpa an,
Vår kärlek blir dess öfverman.
Min vän, se ej bedröfvad ut,
Din styrka i min kärlek njut!

Väl blixtrar det vid himlens rand,
Och uti moln sjönk solens bloss,
Dock än går hoppet vid vår hand
Och ej så lätt det skräms från oss;
Först i den flydda kärleks fjät
På snabba vingar ilar det.
Min vän, se ej bedröfvad ut,
Ditt hopp uti min kärlek njut!

”Rätt så, min älskade fosterson”, sade Justina, i det hon nalkades med ömt deltagande Gabriella och med sin silkesduk borttorkade en nedrullande tår från hennes kinder, ”rätt så, en ung tapper ridhare har förr en gång banat sig vägen till sitt mål genom familje-stridigheter.”

”Icke misströstar jag”, inföll Pietro, ”men stundom synes mig framtiden mörk och hindern nästan öofvervinneliga. O! att mitt öde vore redan afgjordt, det må slå väl eller illa ut. Min arm kan öfvervinnas, men min trohet, min kärlek aldrig. Den är evig, som mitt väsende.”

”Hvad kan jag göra för eder, mina älskade barn! Men välan, vill du på förhand veta ditt öde, så äger jag makt att lyfta upp en flik af framtidens slöja.” Gabriella ry-ste härvid, men Pietro svarade beslutsamt: ”Jag tror, du läser i mitt hjerta. Nå väl! kan ditt hemliga vetande gagna till något,

så låt det ske. Men kom i håg, att jag icke vill veta af något, som på minsta sätt kunde strida mot min ridderliga tro och ära.”

”Var i detta afseende obekymrad”, svarade Justina med ett lungt småleende. ”Min kunskap sätter mig i stånd att lyssna till elementar-andarnas röst och dessa äro ej af det förkastade slägte, med hvilka umgänget är vådligt för själen. Följen med mig till Sanct Agathas källa i denna natt. J kunnen båda göra det med rent hjerta och godt samvete.”

Fullmånen stod klar på himmelen, zeffiren lekte med lagren och orangen, de gyldne stjernorna och den smekande hesperiska luften gjorde midnatten blott till en förmildrad dag. Långsamt och högtidligt vandrade den tankfulla Justina, lik en prestinna vid de båda älskandes sida till källan. I trots af allt sitt ungdomliga mod kunde Pietro ej afhålla sig att då och då känna

en viss ofrivillig rysning vid detta nattliga besök hos andeverlden. Men för att styrka Gabriellas svigtande mod, som med kärlekens hängifvenhet beslutat att med den älskande dela samma öde, låtsade han vara fri från all fruktan och nästan taga saken från en skämtsam sida. Nu nalkades de källan, hvilken med sitt plaskande sorl redan på afstånd förrådde sin plats. Under Romarnes tid hade den burit Blandusias namn och varit prydd med en herrlig bassin och stoder af flod- och vattengudar. Nu voro de alla bortförda eller lågo de krossade; sjelfva bassinen bar på flera ställen spår af förödelsen, utan att derföre förneka sin ursprungliga skönhet. Klart och yppigt sorlade vattnet derur och bortflöt i en bäck, som försilfrades af midnattsmånens bleka lampa.

Justina, som under vägen varit sysselsatt med att plocka örter, lade af dessa

på marken en krets, hvori hon inträdde. Sedan hon der vandrat några steg fram och tillbaka, vände hon sig rundt omkring och uttalade med upplyftade ögon några ord på ett för Pietro och Gabriella okänt språk.

Nu framtog hon elddon och slog upp eld, lade några korn rökelse på ett medfördt rökelsekar, räckte det åt Pietro och bjöd honom att dermed hvifta öfver källan. Och, o! under, det förut så stilla vattnet började resa sig till en hög kolonn, sådan man ser den vid skydrag, under ett häftigt sorl och brusande. En stund spelade den skyhöga vattenpelaren i alla regnbågens färger; derefter sänkte sig den med hämmadt sorlande och började bilda sig till något, som liknade en människogestalt. I början syntes endast de yttre konturerna, sedermera rundade sig gestalten och antog skapnad af en ung herrlig mansgestalt.

Klarhet, lugn och en öfverjordisk eld glänste i hans blick; men genom hans eteriska väsende, nästan sammanväfdt af en morgondimma, glänste månen och stjernorna. "Ho kallar mig", sade skepnaden med en stämma, hvilken knappt ljud som en hviskning, men likväl genomträngde den tillfrågades märke och ben. Justina vinkade uppmuntrande. Den i början häpne riddaren fattade nu mod och svarade med en fast stämma:

"Pietro di Ubaldi, en älskande yngling."

"Hvad fordrar du af mig?"

"Att få veta min kärleks öde, och bönfaller om din hjälp."

"På tre ord beror ditt tillkommande öde. Dina osynliga beskyddare fordra af dig *Beslutsamhet*, *Trohet* och *Mod* under de visserligen hårda pröfningar du kommer att undergå. Svåra blifva dig dessa ord att verkställa, men fatta mod!"

”Hvilka äro mina osynliga beskyddare?”

”Kärlekens genier hafva varit dig hulda allt från din födelse. I denna stund och en annan afgörande timma i din lefnad, skall det blifva dig förunnadt att se dem med dina egna ögon.”

Anden upplyfte sin arm till en vink. Då hördes en herrlig musik i luften och snart nedsväfvade en grupp af de skönaste Amoriner. Hvita tunikor af genomskinligt gas omsväfvade deras zefirlätta gestalter, i ena handen höllo de de rosenröda bindlarne, i den andra faklan, under det deras hvita vingar fläktade kring deras axlar. De omgäfvade de unga älskande i en luftig, för det oinvidga ögat osynlig krets och uppstämde följande sång:

Unga hjelte,

Svärd i bälte,

Gyllne sporrar på din fot!

Lös den fint hopspinna snaran,
Sky ej faran,
Flyg beslutsamt den emot!

Röda drufvor,
Hvita dufvor
Kuttrande sitt ack! och o!
Frukta mer, än svärdens tunga,
Lätt de sjunga
Bort din svurna riddartro!

Dig det sköna
Skall belöna,
Blott som pris för hjeltmod,
Vunnen af den blanka lansens
Lagerkransen
Purpurblommor bär af blod.

Vattnets ande och kärlekens genier voro försvunna och Pietro och Gabriella stodo ensamma. Justina och den unga älskarinnans duegno hade under hela den omtal-

scenen, såsom obehöriga personer aflägsnat sig. En ny verksamhet och känslan af en ny kraft rörde sig inom Pietros bröst. Oryggligt var nu hans beslut att med noggrant iakttagande af de tre orden, gå sina framtida öden till mötes. Uppvaknad andra morgonen ur sin korta slummer, förekom honom den förflutna nattens äfventyr blott såsom en betydelsefull dröm.

Men snart fick Pietro tillfälle att pröfva fastheten af sina föresatser. Som vi nämde, hade vid sista mötet med hans älskarinna samtalet tagit en bekymmerfull vändning och den oro, som bemäktigat sig det unga paret saknade icke sin giltiga anledning. En fiendtlig demon hotade att sönderslita det mångåriga vänskapsband, som förenat husen Ubaldi och Castelalto. Politiken, som söndrat så många förut såta vänner, blef äfven nu ett Erisäpple mellan de högburna husen.

Det var nemligen vid denna tid Norrmännerna inbröto i Italien under Tancreds söner, och utvidgade allt mer sina eröfringar under sina anförare Humfred och Robert Guiscard. Tjenande än den ena än den andra af de stridande södra Italiens makter, förstodo de att vända allt till sin fördel och den ena staden och landsträc-kan efter den andra föll i deras händer. Hela Italien uppfylldes af förskräckelse för dessa nyss ankomna Nordiske barbarer och förespådde sitt snara underkufvande. Pietros far delade den allmänna sinnesstämningen; han afskydde och fruktade barbarerne. Fast sjelf af Nordiska förfäder hade hans stam likväl så länge bebott Italiens jord, att den delade det hat och det förakt, hvarmed Italienarne vanligen betrakta allt, som kommer från andra sidan af Alpena. Dertill kom, att Archimbaldo var påfven, sin länsherre på det högsta till-

gifven, och då de tilltagsne Norrmännen lika litet under sina ströftåg skonade påvens, som de världsliga herrarnes besittningar, ansåg han dem föga bättre, än de Araber, som hittills varit Italiens landsplåga. Han förbannade den stund, då dessa förfinade Nordiska barbarer med christnade kroppar och hedniska själar framträngt öfver Alperna och önskade på det ifrigaste att ett förbund kunde tillvägbringas mellan Italiens folkslag, som kunde hindra deras framfart. Snart skall Italien, sade han, nu åter blifva en tummelplats för Westgöthar och Wandaler. Ut med barbarerna! Helt annorlunda voro Anselmos tänkesätt. Denna sluge halfgrek, hvars besittningar lågo närmare skådeplatsen för Norrmännernas eröfringar, hade genom skickliga underhandlingar förmått aflägsna dem från sitt område, och

der-

derunder gjort bekantskap med Norrmännens förnämsta anförare, i synnerhet med den utmärkte Robert Guiscard, medeltidens Talleyrand. Hans Grekiskt böjliga sinne var snart invigdt i dennes politik, och förlikade sig med den tanken, att det ej var någon synd att öfvergifva de aflägsna skuggkejsare på Constantinopels thron och hylla Norrmännens uppgående sol, hvilka måhända innan slutet af hans lefnad kunde sätta en herrtiglig krona på hans Gabriellas hufvud. Naturligtvis kommo dessa planer ej så hastigt till mognad, att de ju ej ofta blefvo föremål för samtal under de båda baronernas besök hos hvarandra. De olika tänkesätten förorsakade naturligtvis en beständigt stigande oenighet. "Huru kan du", sade Archimbaldo, "hysa minsta vänskap för dessa Nordiska barbarer, som ödelägga våra fäders sköna land och icke draga

i betänkande att trampa sjelfva den helige fadrens rättigheter under fötterna." "Huru oklok", sade Anselmo till gensvar, "är du, som icke förmår inse vigten af den makt, som nu uppreser sig uti Italien, och i förbund med hvilken du skulle kunna utvidga din egen makt inåt Campagna och Roms murar." Det ena ordet gaf det andra, och de båda vännerna uppsköto sina besök hos hvarandra och åtskildes först på veckor och sedan på månader. Allt förkunnade utbrottet af en fiendtlig storm.

En ny händelse mellankom emedlertid, som ännu mera förbittrade fiendskapen emellan de båda husen. Den vesterländska och österländska kyrkans öfverhufvuden hade råkat i oenighet, och Constantinopels patriark utfärdade bannlysningsbref öfver påfven i Rom och alla de christne i Europa som åtlodde honom, för det att de åto syradt bröd och låto sina prester klippa sitt

hår och göra korstecknet på annat sätt, än som brukades i Constantinopel. Så likgiltiga dessa och flera religiösa stridigheter nu må anses, så upptände de på den tiden en ovänskap, hvarunder föräldrarne söndrade sig från barnen, maken från maken och de trognaste vänner från hvarandra. Qvinnorna med sin varma lågande fantasi och brist på lugn reflexion i religionsämnena, gjorde det onda ännu värre. Pietros moder var lyckligtvis redan öfvergången till de lycksaligas öar; men Anselmos maka hade blifvit uppfostrad i Constantinopel, och ansåg himmelen förlorad om man ej gjorde korstecknet i sned riktning. Hon var det som i synnerhet afgjorde brytningen emellan de begge husen. Under det hennes audiensrum var en sqvaller-reservoir för alla nyheter från Ubaldis slott och den unge Pietro, hvilka blefvo naturligtvis allt sämre och sämre i den mån man

märkte, att nyheter af detta slag behagade borgfrun mest. Hon uppretade sin gemål för hvarje gång han aflade ett besök hos Archimbardo, så att han alltid kom dit med ett dåligt lynne; och efter några besök, uppfyllda af disputer och häftiga stridigheter, hvarvid all jemning befanns vara omöjlig, sprungo en afton båda riddarne upp från bordet i vredesmod och drogo sina värjor mot hvarandra med den förbittring, att de icke utan största möda af gemensamma vänner kunde åtskiljas. Emedlertid lemnade de hvarandra med fullkomligt uppsägende af det gamla vänskapsförbundet.

Arma Pietro! arma Gabriella! Eder himmel är öfverdragen med tjocka moln; hela eder drömda framtid af sällhet hotar med motsatsen af hvad han tycktes lofva. På edra fäders slott hören j endast det stränga förbudet att någonsin tänka på en in-

bördes äktenskaplig förening. Hade den underbara natten vid källan och tron på dess orakelspråk icke till en del uppehållit de älskandes mod, så skulle de vid denna lika hastiga som oförmodade vändning i händelsernas gång gifvit allt oåterkalleligen förloradt. Pietro stod för en stund obetsamt. Väl måste han lofva sin fader att icke mera tänka på Gabriella, likväl närde han hemligen det hopp att en försoning emellan familjerne skulle möjligen i en framtid kunna tillvägabringas, eller ock att händelserna skulle taga en annan mera gynnande riktning, ty huru skulle annars kärlekgudarnas profetia gå i fullbordan. Archimbaldo, som var nöjd med sin sons resignation, tillät honom derefter som förut att med sin häst och folk draga ut i skog och mark. Svårare blef den arma Gabriellas öde. På sina föräldrars hotelser att aldrig mera tänka på Pietro, kunde

hon svara endast med tårar; och då den häftiga modren ej kunde få henne till ett bestämdt löfte att aldrig mera återse den hatade ynglingen, så vidtogos de strängaste mått och steg. Hon sattes nemligen i förvar i Sanct Basilii kloster. Ett bref afördades till den fromma abbedissan Anna, som med oinskränkt makt herrskade i Sanct Basilii kloster och föreskref henne hvad hon skulle göra. Hon erhöll fullmakt att genom alla de medel klostret hade i sin makt att förmå det henne öfverskickade verdens barn till lydnad, om ock penitenspiskan och mörka cellen skulle anlitas; men dess- emellan gifva henne någon frihet och tillåta henne att besöka samtalsrummet, hvarje gång signor Caramelli från Neapel anlände till klostret. Detta var en af Neapels högsta herrar på modet. Han hade besökt Constantinopel, lika som våra förnäma ungherrar besöka Paris, lärt sig att dansa

Pyrriska dansen, kände fyra sätt att tillag-
såser för tunfisk och hade till och med
uppfunnit två sorter smink för håret och
tre för kinderna, utom det att ingen i
hela Italien kunde med sådan grace på-
och aftaga kappan eller binda sina half-
stöflor, som han.

Denna unga hjelte hade på slottet Ca-
stelalto visat Gabriella uppmärksamhet, och
fru Anastasia hade kastat alla sina förhopp-
ningar på honom, såsom den der så små-
ningom skulle ur Gabriellas hjerta utträn-
ga den förhatlige harnesk-klädda Pietro.

Under det den gråtande Gabriella affär-
dades till sin nya bestämmelse, var Pietro
helt lugn och glad. Flera gånger hade
han om nätterna smugit sig till hennes
fönster och derifrån fått ett band eller
blomma till sig nedkastade. Trygg i tan-
kan på sin älskarinnas trohet frågade han
föga efter de hinder, som lade sig i vägen

för hans framtida lycksalighet. De tre orden: Beslutsamhet, Trohet och Mod, hoppades han skulle besegra dem alla. Men dagen efter Gabriellas bortförande mötte han hennes far på jagten. Denna listige Grek hade uppgjort en plan, som hedrade mera hans hufvud än hans hjerta. Pietro skulle nemligen vinnas för hans sak och derigenom hans fader tvingas till öfvergång från sitt parti; kantrade åter detta förslag mot sonens rättskänsla och kärlek till sin fader, skulle han qvarhållas såsom gisslan för dennes neutralitet. Nu bemötte han Pietro med största vänlighet, beklagade det missförstånd som uppkommit mellan honom och hans gamla vän, yttrade sitt hopp att vänskapens och förtroendets dagar skulle snart återvända, och inbjöd honom med faderlig vänlighet att spisa middag på sin borg. Glad öfver utsigten till enighetens återställande familjerna emel-

lan och tjust af det hopp att få återse Gabriella, mottog Pietro denna inbjudning utan betänkande. En präktig måltid blef uppdukad, Falernervinet kredensades i de Grekiska pokalerna och skämtet, sången och sagan började sin glada rund. Härunder inlät sig Anselmo i ett lifligt samtal med Pietro om Italiens belägenhet. Med lysande vältalighet skildrade han Norrmännernas ständigt vexande makt och omöjligheten att göra dem motstånd och deras obetvifliga undergång, som gjorde sig dem till fiender. Med bindande skäl visade han huru osannolikt det vore att en så sammanrafsad här som påfvens var, någonsin kunde motstå de af en enig anda styrda Norrmännen. Din faders envishet störtar honom i förderfvet; det tillhör hans sons vishet att frälsa honom derur. Dina vassaller afguda dig; blott ett ord från dig, och de skola vägra att draga i fält. Då

har du räddat din fader från död eller fångenskap och i alla fall förlusten af sina besittningar, som ju äfven äro dina. Utgången skall rättfärdiga detta steg och han skall då icke allenast förlåta, utan äfven tacka dig. Dessutom, tillade han med en betydelsefull min, är detta det oeftergifliga villkoret för ditt hopp att få äga min Gabriella, som jag för våra familjstridigheter skall tills vidare nödgats sätta i förvar uti Sanct Basiliï kloster. Fatta nu raskt ditt beslut och var den kloka yngling, som jag alltid ansett dig vara.

Pietro stod en stund obeslutsam. Häftiga känslor bestormade hans bröst. Gabriellas bortförande, hans familjs fara, de erbjudna fördelarne, allt sammanstämde för att en stund göra honom villrådlig. Herr Visconte, sade han ändtligen, med ett lugn och värdighet, som bevittnade hans återvaknade ädlare naturs seger: jag känner

mig genomträngd af tacksamhet för eder faderliga godhet och inser klokheten af edra råd. Men jag eger ej valet mellan tvenne baner. Den barnsliga pligten ålägger mig ovillkorlig lydriad mot min far. Gerna skall jag för honom framlägga edra skäl; men skulle han förblifva vid sina åsigter, så följer jag honom i nöd och lust. Aldrig skall jag göra mig skyldig till det steg att uppvigla min faders vasaller; hvilket jag icke kan undgå att betrakta såsom ett förräderi.

En häftig rörelse genomfor Anselmo vid dessa Pietros ord; men statsmannens köld segrade. Jag ser, herr riddare, sade han, att jag mot er vilja måste behålla er, och det såsom gisslan. Härvid klappade han i händerna, och väl tjugu beväpnade framstörtade och bildade en hotande krets omkring den öfverraskade Pietro. Denne kunde ej undvika sitt öde; men en anderöst hvi-

skade i hans själ ordet *Beslutsamhet*. Lugn vände han sig till Anselmo, sägande: Herr Marchese, en riddare har äfven såsom fånge rätt att blifva ridderligt behandlad. Ej edra länsknektars råa händer, mina egna tillhöra det att aflossa svärdsbältet och räcka eder mitt svärd. Dermed uppsteg han från bordet och närmade sig fönstret. På borgherrens vink stodo länsknektarne stilla som bildstoder. Men i samma ögonblick utslogs salsfönstret genom ett väldigt slag af Pietros knytnäfve, och sjelf flög han såsom en blix genom öppningen och störtade sig i den nedanföre häftigt brusande floden. Ett rop af förvåning genomfor salen. Han drunknar, ropade några. Per corpo di Bacco, ut efter honom! ropade den förbittrade borgherren. Men innan knektarne hunnit ut för trapporna, hade hjälten med seniga armar banat sig väg genom flodens hvirfvelvågor och hunnit upp på motsatta

stranden. Man satte efter honom med båtar, men han hade redan hunnit för långt i förväg att kunna ertappas. Djupt in i skogen nedsjönk han afmattad i skuggan af en blommande lind och föll i en lätt slummer, så mycket mera skön och vederqvickande, som han tyckte sig höra ett samljud af englaröster blanda sig med bins sorlande och vindens susning. Han igenkände denna sång, som utgjorde början af den han hört vid den underbara källan vid sidan af sin älskade Gabriella:

Unga hjelte,

Svärd i bälte,

Gyllne sporrar på din fot!

Lös den fint hopspunna snaran,

Trottsa faran,

Flyg beslutsamt den emot.

Med den innerligaste tillfredsställelse att såsom en man hafva löst det första af de

tre svåra orden, uppstod riddaren med mod och anlände snart till sin faders borg. Hans sanningskärlek tillät honom icke att dölja sitt äfventyr för sin fader, men sökte att gifva det de lindrigaste färger som möjligt. Men den gamle Archimbaldो utbrast i den häftigaste vrede, öfverhopade den förrädiske Anselmo med förbannelser och svor att aldrig mera vilja hafva den minsta gemenskap, hvarken med honom eller hans hus. Till och med Pietro fick uppbära en god del af fadrens dåliga lynne, för det att han ej mäktade besegra sin ovärdiga böjelse för Gabriella, såsom fadren benämde den. För att göra en diversion, befallte han sin son att åtfölja sig till Rom, dit han blifvit kallad af påfven Leo, som började att med allvar rusta sig till krig med Norrmännen. Fadren och sonen bodde i Frangipanska palatset med hvilken ätt Ubal-di från gamla dagar stod i gästvänskap.

Husets äldsta dotter, den sköna Laura Fran-
gipani, var en äkta Romersk skönhet med
brinnande svarta ögon, högröda kinder och
en vext, som skulle hafva anstått en Aphro-
dite. En snöhvít toga omfamnade det smär-
ta lifvet, ett diadem af ett furstendömes
värde blänkte i det glänsande håret och
purpur-pallium nedföll lik en morgonrod-
nad från hennes axlar. Glad, stolt, litet
kokett och ändå godhertad var den stolte
riddaren Pietro en välkommen fångst för
hennes eröfringslystnad. Feter följde på
feter, lustfart på lustfart, der öfverallt
Pietro måste vara den sköna Lauras följe-
slagare och allt hvad den qvinliga konsten
förmår, användes att sätta landtjunkarens
hjerta i låga. Men allt tycktes vilja miss-
lyckas. Väl mottog han med tacksamhet
hvarje ynnestprof af den sköna flickan,
väl besvarade han allt med ridderlig ar-
tighet, men den sluga Italienskan började

snart inse, att en äldre kärlek stod henne i vägen och öfverdrog den unga riddarens hjerta med ett för hennes pilar ogenomträngligt harnesk. Denna upptäckt började redan att upptända ett dödligt hat hos henne mot den, som försmått hennes kärlek, då en oförmodad händelse helt och hållet omstämde hennes känslor. Under en promenad på Ponte molle lösslet sig en vild tjur, som skulle föras in till staden, oförmodadt från sina ledare och rusade rakt mot den i röd tunika klädda Laura. Den sköna nedsjönk vanmäktig; men Pietro ställde sig oförskräckt några steg framför henne och med ett väl måttadt väldigt hugg träffade hans breda svärd tjurens nacksen, just som denna böjde sitt hufvud till anfall. Med ett förfärligt vrålände störtade tjuren till marken. Då Laura vaknade, bestänkt med bestiens blod, föregick en märklig förändring i hennes kraftfulla själ. Klart in-

såg hon den fruktlösa mödan att eftersträfva Pietros hjerta; men hon kände det vara så väl en helig pligt som sällhet att älska honom såsom en broder.

Samma afton satt Pietro i den herrliga trädgården tankfull under ett orangeträd. Den sköna kom zefirlätt framsväfvande mellan träden, satte sig vid hans sida och sade skämtande:

”Hvarpå tänker den ädle Piëtro? Dock, han behöfver icke säga mig det; jag vet ordet är Gabriella. Nå tappre Paladin, se ej så förlägen och ängslig ut! Skulle en sådan riddares hand ej förmå spränga ett nunneklosters murar?”

”Hvad skulle jag ensam kunna uträtta, äfven med den starkaste arm?”

”Men i spetsen för en här! — Inom ett par veckor utbryter kriget mellan påfven och Norrmännen. Min fars inflytande är stort. Hvilket befäl önskar ni?”

”Ädla Laura! er vänskap gör mig stolt; men min ungdom förbjuder mig att antaga ert ädelmodiga anbud. Öfverflytta på min far den heder ni ämnat mig. Måhända skall jag mera gagna den goda saken i spetsen för mina vasaller.”

”Ske, som ni begär”, svarade Laura. ”Jag skall visa eder”, tillade hon hotande med ett upplyft finger”, min makt att hämnas på ett obevekligt riddarhjerta.” Om några dagar blef Pietros fader utnämnd till befälhafvare för det påfliga gardet.

Medan krigets åskmål samlar sig, skola vi göra en hastig utflykt till Apuliens berg. Der låg i en af vilda skogar omkransad dal Sanct Basilii kloster, der Gabriella borttrånade sina dagar. Snart är hennes lefnadssätt tecknadt. Det bestod i en tre gånger om dagen förnyad gång från cellen till gudstjensten, och hvarje stund kryddades af abbedissans bestraffningar öfver

olydnad mot föräldrar, den brottsliga kärlekens kufvande, samt loftal öfver den äd-
le Georgio Caramellis förtjenster, till hvil-
ket de gamla tandlösa gummorna i chorus
uppstämde sitt bifall. De enda recreations-
stunder, som den arma Gabriella hade, var
då signor Caramelli inträffade, ty då kun-
de hon för några timmar blifva befriad
från cellen, breviarium och dödskillen samt
få vistas i samtalsrummet eller göra en tur
i trädgården. Men dyrt måste hon köpa
denna vederqvickelse. En mera fåfäng
sprätt än signor Caramelli hade aldrig Con-
stantinopels uppfostrings-instituter skickat
öfver hafvet. I hans samtal var aldrig
fråga om annat än Constantinopels herr-
lighet och prakt, det råa Italiens smak-
löshet, der ingenting var honom till lags,
knappt luft och berg, ännu mindre citro-
ner och fikon och aldraminst sällskaps-
lifvet. Gabriella betraktade han icke an-

norlundå än såsom en lekdocka, om hvars bifall ingen fråga kunde uppstå, sedan de barnsliga grillerna endast hunnit att förflyga. Då skulle han taga signoran med sig till Constantinopel, der han visste huru efterlängtd han var, der sjelfva prinsessorna Zoë och Eudemia hade gifvit sitt bifall åt hans med gulddoft beströdda chevelure, hans sätt att drapera sin purpurchlamys och hans pärlbesatta halfstöfflor. Allt detta och hundrade gånger mer besatt måste den stackars fångna Gabriella tigande smälta, isynnerhet då abbedissan, som sjelf tillbragt sina blomningsår i Constantinopel, skänkte sitt bifall åt hans prat. Men då denna utgått för att lemna rum åt ett tête à tête, och den fina herren sjelf vände sig till Gabriella, erhöill han det mest bestämda afslag. Hon förklarade, att hon inför Gud och menniskor gifvit Pietro sitt löfte, och ingen mensklig makt skulle för-

må att rubba det. Då skrattade herr Caramelli föraktligt och förklarade det han ännu ej uppgifvit hoppet, att signora snart skulle taga reson och betänka sitt eget bästa. För öfrigt, tillade han skrytande, att han snart skulle träffa den lycklige älskaren på slagfältet, då det snart komme att visa sig, hvilken af dem båda skulle förtjena hennes hand, såsom tapperhetens eller krigslyckans pris. Då afreste han; men för hvarje gång han lemnade klostret missnöjd, fick Gabriella uppbära en störtskur af förebråelser från Abbedissan, som understundom hotade med inspärning, stundom med penitenspiskan, ehuru dessa hotelser af förmodligen högst giltiga orsaker blefvo överkända.

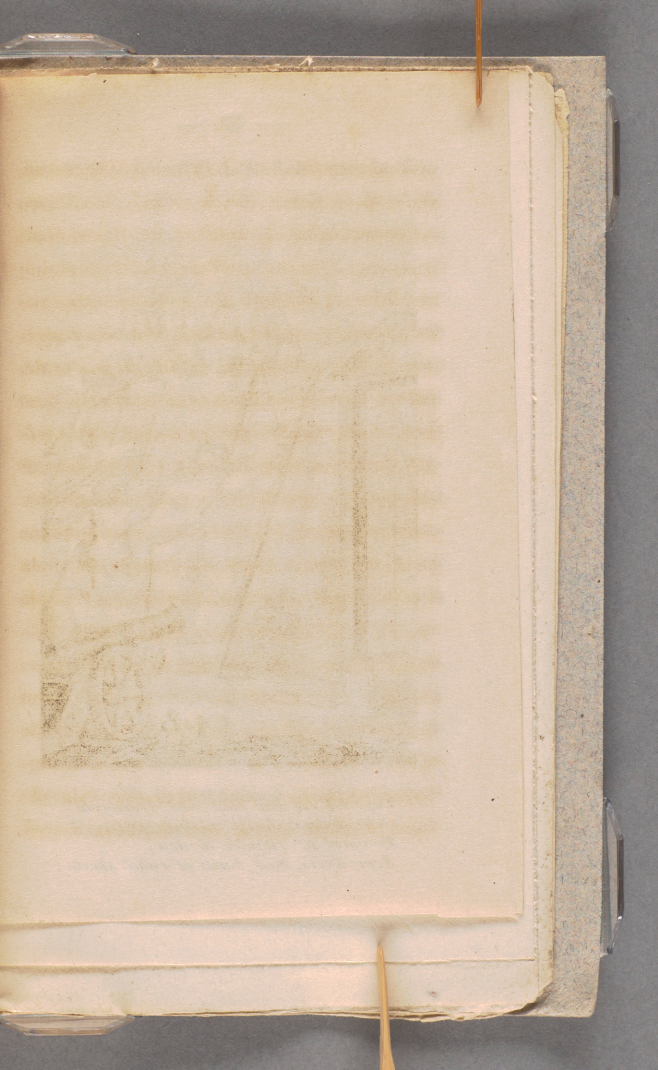
Sådan var nu de båda bepröfvade trogna älskandes ställning, då krigsstormen ändtligen utbröt. I stolt vrede öfver det helgerån Norrmännen tillåtit sig på Sanct Petri

besittningar, hade påfven Leo tillvägabragt ett förbund mellan Italiens mäktigaste folk och en mäktig krigshär var koncentrerad i Rom, färdig att utrycka. Deremot underlät Norrmännens sluge anförare Guiscard intet för att förstärka sin sak och bragte dels genom fruktan dels godvilligt en stor del af nedra Italiens magnater på sin sida, hvarvid det krig patriarken i Constantino- pel förklarar mot påfven, var honom till god hjälp. Emedlertid tvekade de unga granna riddarne i påfvens här ingalunda på segren. Öfver allt genljudade lägret af segersånger och af de med Italiensk qvickhet författade smädevisor mot de råa barbarerne, och redan tvistade man allvarligt huru deras besittningar skulle fördelas. De unga ståtliga riddarne i sina guld- belagda rustningar och med sina mång- färgade plymer kastade mången föraktlig blick på den enkelt och manligt rustade

Pietro och hans vasaller, samt tilläto flera stickord undfalla sig, hvilka den högsinte riddaren i medvetenhet af sitt mod och sin kraft ej låtsade höra.

Snart skulle dessa anspråk på ett fruktansvärdt sätt nedstämmas. Vid ankomsten till Cervitella fann man en talrik här af Norrmän och bundsförvandter och snart kom det till slag. Den sluge Robert lät sina förtruppar efter ett kort motstånd dragga sig tillbaka, och öfvermodigt förföljde dem påfvens krigare med upplösta leder. Men nu framträngde med oemotståndlig kraft Norrmännens centre, och efter ett kort och häftigt blodblad blef hela påfliga hären sprängd. Påfven sjelf, som i full skrud befann sig midt i slagtordningen, blef af Norrmännen gripen, som vördsamt fängslade hans händer, under det de föllo ned för hans fötter och Pietros fader, som gjorde ett förtvifladt försök att befria den

heliga fadren, råkade sjelf i fångenskap. Men vid anfallet på reserven, som Pietro anförde, erforo Norrmännen ett oväntadt motstånd. Då Pietro såg den vändning slagtingen tog, gjorde han en hastig rörelse och lät sina trogna Apeninska bergsboer och sina Tyskar intaga en kulle. Norrmännen stormade med häftighet deremot för att fullborda sin seger, men blefvo tvenne gånger kraftigt tillbakaviste af de tappras svärdsklubbor och måste för första gången, sedan de beträdt Italiens jord, erkänna, att de här funnit jemngoda motståndare. Fulla af förbittring ville de nu börja tredje anfallet, då den sluge Guiscard gaf ordres att stanna. Han visste, att krigets öde var redan afgjordt genom besittningen af påfvens person, och ville ej vidare våga sina krigares lif mot försvillade motståndare. Pietro drog sig således i skymningen ostörd tillbaka med

*Upp! lät oss här med mod frambräta
Och storma denna fästningen!
Ty värst af fiender är den,
Som djerfs med namn af vishet skryta.*

bibehållen krigsära och flera gjorda fångar.

*Klostrets belägring af Kärleks-
gudarne.*

Stormande känslor af mångfalldig art hvimlade i Pietros själ natten efter slaget, under det hans kamrater vid de i skogen upptända eldarne öfverlemnade sig åt hvilan. Slagets förlust, hans faders och påvens tillfångatagande trängde såsom svärd genom hans själ. Dock förekom det honom, som om välbekanta anderöster kommo klingande till hans öra på nattvinden i skogen:

Dig det sköna

Skall belöna,

Blott som pris för hjeltmod;

Vunnen af den blanka lansens

Lagerkransen

Purpurblommor bär af blod.

Mod, mod, tänkte han vid sig sjelf. Allt skall ännu blifva godt. Kärlekens himmelska makter, som vaka öfver mig, äro mig derföre en borgen. På beslut-samhet och trohet har lemnats mig till-fälle att aflägga tillfredsställande prof. Skulle nu mitt mod bland dessa redliga och tappra kamrater svigta och jag snöp-ligen göra skeppsbrott så nära invid ham-nen? Nej, mitt hjerta säger mig, att det skall aflöpa lyckligt.

Först mot morgonen föll han i någon slummer, der samma Amoriner, som han sett och hört vid Sanct Agathas källa, omsväfvade honom och i himmelskt ljufva sånger tillhviskade honom mod och hopp. Han såg sig af dem beskyddad och biträdd bestiga klostrets vallar, befria den älskade och smaka återseendets kyss på sina läppar.

Pietro vaknade, och ännu ljöd musiken likt ett echo i hans själs öra. Nej, det var

ingen dröm, sade han, j bistån mig, himmelska makter; sjelfva hafven j utvisat för mig min bana, och med mod och hopp vill jag beträda och genomvandra den. Men som dagen började ljusna kring bergspetsarne, lät han trumpeten sammankalla sin trupp, hvilken han fann dubbelt förökad under natten genom från slaget undkomna krigare. Nu lät han framföra fångarne för att förhöra dem. Dessas och flyktin-garnes berättelser befunnos öfverensstämmande. De bekräftade påfvens och Ubaldis tillfångatagande, men tillade äfven den viktiga nyhet, att Pietros tillämnade svärfader, Anselmo, som full af raseri blindvis störtat sig in bland fiendens hopar, hade stupat under deras hugg. Vid hållen mönstring bland fångarne fann han, att största delen bestod af klostret Sanct Basilias vasaller, hvilka underrättade honom derom, att Norrmännen gjort denna

väl befästa ort till en förvaringsplats för sitt krigsbyte. Denna underrättelse mögnade den plan, han redan på grund af nattens anderöster uppfattat, nemligen att bemäktiga sig detta kloster. Han samman kallade sin krigskonsej och förklarade, att han såge litet eller intet förloradt genom förra dagens motgång, hvarur de i alla fall kommit med äran, att ett osvikligt medel gäfves, att hejda Norrmännens vilda framfart, nemligen genom ett lyckadt anfall på Sanct Basilii kloster, hvars abbedissa gjort sig skyldig till förräderi mot den helige fadren. Det krigsbyte fienden der nedlagt skulle blifva tillräckligt att förstärka armén och börja ett nytt krig. Med stormande bifall samtyckte alla till detta hugstora företag, och hären slog på sina sköldar med höga glädjerop. Till Pietros närbelägna slott afsändes en utvald corps, att hämta belägringsverktyg. Innan aftonen

voro de ankomna och på endast af bergsboerne kända vägar framskyndade hären till det bestämda målet. I dagningen höjde sig S:t Basili klostertinnar hotande mot dem. Skyndsamt och tyst framryckte Pietros folk och omringade slottet på alla sidor, under det sömnens trygghet och tystnad der tycktes råda öfverallt. Det förhöll sig äfven så. Ett stort gästabud hade blifvit af de hemkomna med abbedissans tillstånd föranstaltadt till firande af segren öfver påfven. Alla klostrets band hade af glädjen blifvit lösta. Knektarne kalaserade under sång och dans på klostergården, under det befälet likaledes undfägnades i refectorium. Knappt några timmars sömn hade hugsvalat dessa nöjets barn, då oförmodadt Pietros krigstrumpeter hördes smattra i morgonens tystnad från alla håll. Förskräckta och yrvakna rusade knektarne upp från sina läger på gården och i

gångarne, utan plan och ordning störtade sig anförarne fram mot muren, den ena med en laus, den andra med en klubba, den ena med en stormhatt på hufvudet utan benbetäckning, den andra blott omsvept af en kappa. Knappt hade denna oordentliga nattvakt upphunnit på inre kanten af muren förrän på den andra en skog af lansar höjde sig, under utrop: "För Gud och den helige fadren!" hvar under blidorne kastade, i löljd af den menskligt sinnade Pietros befallning öfver deras hufvuden in på den tomma borggården. En panisk förskräckelse intog de belägrade, de kastade sig hufvudstupa ned på borggården under höga rop om nåd och öfverlemnade muren åt Pietros folk. Många tillskrefvo detta den Grekiska fegheten, men de öfvervunna försäkrade heligt, att de sett en väldig flock af andar synas hotande i luften, hvilka ur okända

jernmaskiner under blixtnad och doner kastade glödande kulor in i klostret. Således hade, enligt deras berättelse, Pietros gynnande andar kommit honom till hjälp och betjänat sig af det ännu blott i Orienten kända krutet för att göra hans seger fullkomlig. Vi vilja äfven sätta tro dertill, så mycket mer, som vår artist synes tro det, på hvares planch den benägne läsaren tydligt finner dessa eldsprutande stridsmedel, hvaraf den lilla generalen Amor betjänat sig till sin gynnade Pietros fromma. Han sjelf, så väl som hans luftiga kamrater voro väl också förbundna att såsom hederliga kavaljerer hålla sitt löfte om beskydd invid källan, helst som Pietro så väl hållit sitt.

Nog af, som segerherre uppträdde Pietro på muren och befalle porten öppnas för sin här och ett samtal med abbedissan. Capitulations-villkoren voro snart upp-

gjorda. Abbedissan tillika med tio af de förnämsta systrarne skulle med all ridderlig heder föras såsom gisslan till Rom inför den helige fadren.

Allt Norrmännens ditförda byte skulle utlemnas, klostret till fredsslutet besättas af påfliga trupper, och framför allt Gabriella utlemnas till familjen Ubaldi, som nu, efter hennes faders död, egde giftomannarätt. För öfrigt skulle alla klostrets tillhörigheter respekteras. Snart kungjordes dessa fredsvillkor, och Greker och Romare omfamnade derefter hvarandra som vänner.

Men vi hade så nära förgätit signor Caramelli. Nu några ord om honom och hans ridderliga ändalyckt. Förra dagens slag hade han icke bevistat, emedan han ännu icke rätt kommit sig i ordning till striden, som dessutom icke just var hans sak. Under stormningen af klostret, der han en tid

tid uppehållit sig, låtsade han sofva. Men när han nu hörde, att hans förhatlige rival hade segrande inbrutit på borggården, retades hans förbittrade svartsjuka till en grad af raseri. Han klädde sig i full blänkande rustning, tömde en djup bägare Faller, lät framleda sin hvita gångare och i blindt förlitande på sina hittills endast gymnastiska öfningar i tornérspele red han ut på borggården Pietro till mötes och kastade, utmanande mot honom, sin Grekiskt utzirade handske. Pietro mottog småleende utmaningen, ty han kände någorlunda sin motståndare genom ryktet. Banan blef af krigarne utsedd, och de båda rivalerna beredde sig till att bryta lans. Skrytsamt utropade Caramelli: "Pietro! ännu är din seger och lycka oafgjord, den väger ännu på spetsen af Caramellis lans." Så sagdt, störtade de båda kämparne med sträckta

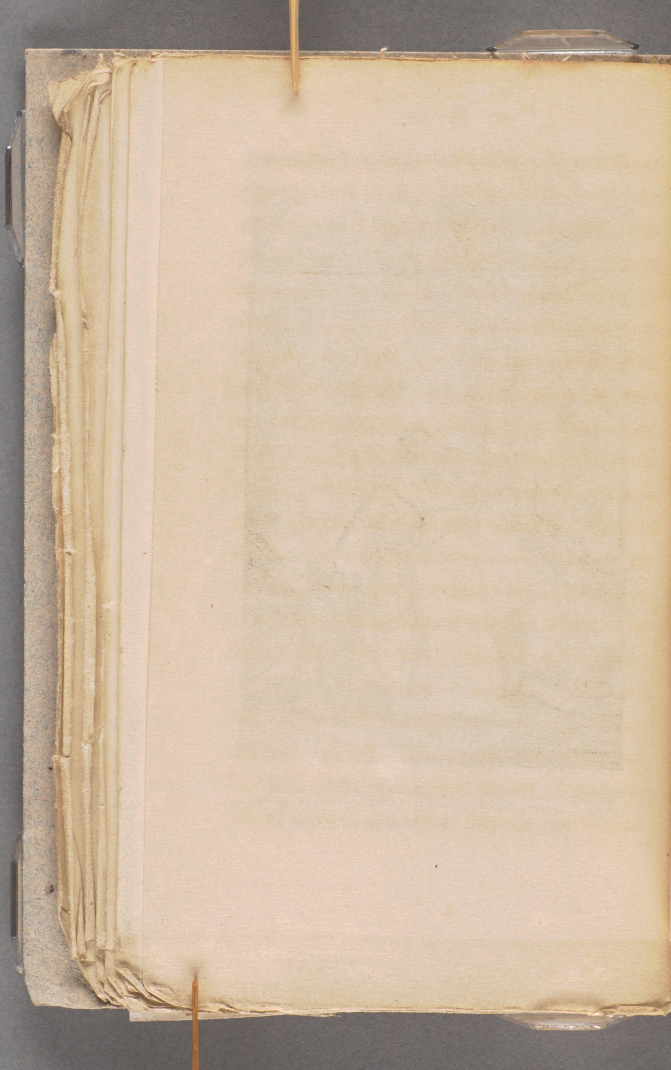
lansar mot hvarandra. Men Caramelli erhö-
höll af den kraftfulle och sadelfasta Pietro
en så väldig stöt under bröstharnesket, att
han slungades ur sin sadel långt ut i en
nära vid ena sidan af banan befintlig grod-
dam. Der låg nu i hela sin ridderliga ut-
styrsel den blanka riddaren, och hans si-
sta Grekiskt brutna förbannelser liknade
en qväkande grodas.

Återseendets kyss.

Skön är den stund,
Då uti öknens rund
Den trötta vandrarns öra
Bland hvirflarne af glödhet sand
Får sist på afstånd höra
Från grönskande oasens strand
Ur en af palmer skuggad källa
Med sorl de rika vågor välla;
Mer skön, då han från villad stråt
Bland mördarkulor och försåt,

Nej! Ingenting liknar älskandets kyss...

Der intet mod kan honom skydda,
I natten oförtänkt får se
Ett ljus så vänligt strålande,
Ett ljus ifrån sin egen hydda;
Mest skön, då hjelten med sitt stål
Sig brutit fram bland stridens faror,
Löst eller slitit listens sparor
Och står nu vid sin äras mål,
Omfamnande den älskarinna,
Hans hjerta sig bland tusen valt,
Och känner uppå sina läppar brinna
Den kyss han med sitt blod betalt.

Men ho målar återscendets kyss, då Pietro och Gabriella störtade i hvarandras armar. De smärtsamma barnsliga tårar, hon under natten vid tidningen om sin faders död utgjutit, flöto väl ännu rikligen; men en skön morgonrodnad utbredde sig öfver hennes kinder, då hon fattade sin älskares hand. Till och med abbedissan, som hittills endast af lydriad för fadren så strängt

behandlat Gabriella, rördes vid åsynen af den hjeltmodige riddarens kärlek och erbjöd sig frivilligt att i Rom taga Gabriella under sin vård. Hufvudpersonernas enighet utbredde fridens anda i hela lägret. Vid en glad måltid glömde Greker och Romare under hägrarnes klang alla forna fiendtligheter och innan aftonens slut var en interimsförestånderska tillsatt i klostret, dess vasaller hemförlofvade, Pietros besättning anställd på sina poster och han sjelf på återmarsch med sin här, belastad med ett rikt byte och en svit vackra beslöjade fruntimmer. Dessa afsändes straxt efter Pietros ankomst till sin faders slott till Rom. Sjelf fann den återkommande hjelten en hel skara af beväpnadt landtfolk sig till mötes, färdigt att med lif och blod försvara hus och hem. Ryktet om det djerfva företagens framgång ökade stundligen deras antal, och snart befann sig Pietro i

spetsen för en landtvärnsskara, om ej så grannt utstyrd, åtminstone fruktansvärdare, än hela den här, påfven hade förut utrustat mot Norrmännen.

Dessas anförare, som under inbördes tvister tillbragt några dagar med planer till segrens begagnande, fingo oförmodadt emottaga en stolt skrifvelse från Pietro di Ubaldi, den påfliga härens general, som fordrade den helige fadrens och sin egen faders frigifvande mot abbedissan i Sanct Basilio. Förtörnade öfver denna djerfhet, ropade alla de Norrmanniske anförarne på ett hastigt framgångande för att tukta de upproriske bönderna, och Guiscard, som rådde till underhandling, blef öfverröstad. Men snart ångrade de Norrmanska anförarne sitt öfvermod och lärde inse, att nu mera en helt annan anda ledde och lifvade deras motståndare, än den som vid Civitella handlöst lemnade Romerska hä-

ren i deras händer. Redan under första dagens marsch oroades de från alla håll, hvarvid mången tapper Norrman stupade, och då de mot aftonen ämnade genomtränga ett skogigt bergpass blefvo de till sin stora förvåning med stor förlust tillbakadrifne. Nedslagna öfver denna motgång samlade sig anförarne till öfverläggning vid vakteldarne, och här gjorde sig ändtligen Guiscards röst gällande, som förklarade, att ett tåg mot Rom skulle ådraga Norrmännen hela christenhetens hat och ovilja. Sändebud afdingo derföre till Pietro, med hvilken snart stillestånd träffades och Norrmanska hjeltarne inträdde knäböjande i påfvens fängelse och föreslogo honom de billigaste fredsvillkor. För allt hvad Norrmännen eröfrat, ville de aflägga vasall-ed till påfven och försona sitt öfverdåd medelst gåfvor tilt S:t Petri skrin. Alla fångar skulle frigifvas och allt annat

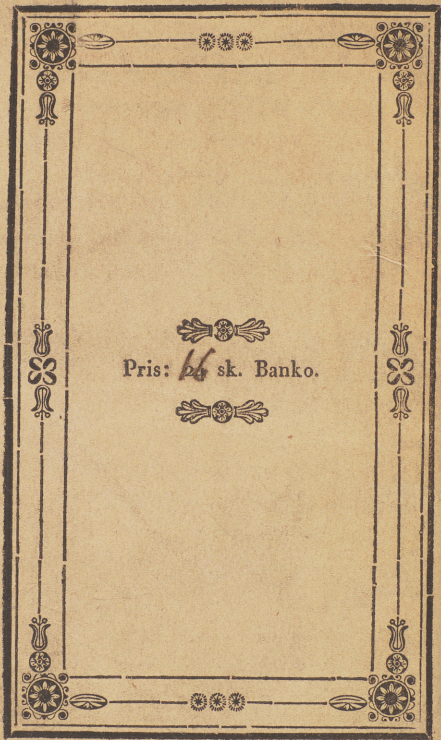
återställas på gamla foten. Leo IX, större statsman än general, insåg lätt hvad tillväxt i makt den påfliga stolen skulle få genom sådana vasaller som Norrmännen, och underskref den föreslagna traktaten med mycken beredvillighet. Till Pietros stora förvåning, som gjort alla möjliga förberedelser till en ny mördande drabbning, anlände fredligt dagen derpå ett praktfullt riddartåg af Norrmanska krigare tillika med den helige fadren och Achimbaldo, Pietros fader, som förkunnade fredens återställande.

Med glädje omfamnade Achimbaldo sin värdige son, lyckönskade honom till hans bedrifter samt tog ett löfte af den helige fadren att välsigna sin sons förening med den sköna Gabriella Castelalto, hvars lagliga förmyndare han nu var. Innan kort firades på slottet Ubaldi ett det herrligaste bröllop man sett. Den helige fadren väl-

signade, och den store Robert Guiscard
och hans broder Roger, stamfadren för
Siciliens kunga-ätt, följde bruden till al-
taret.

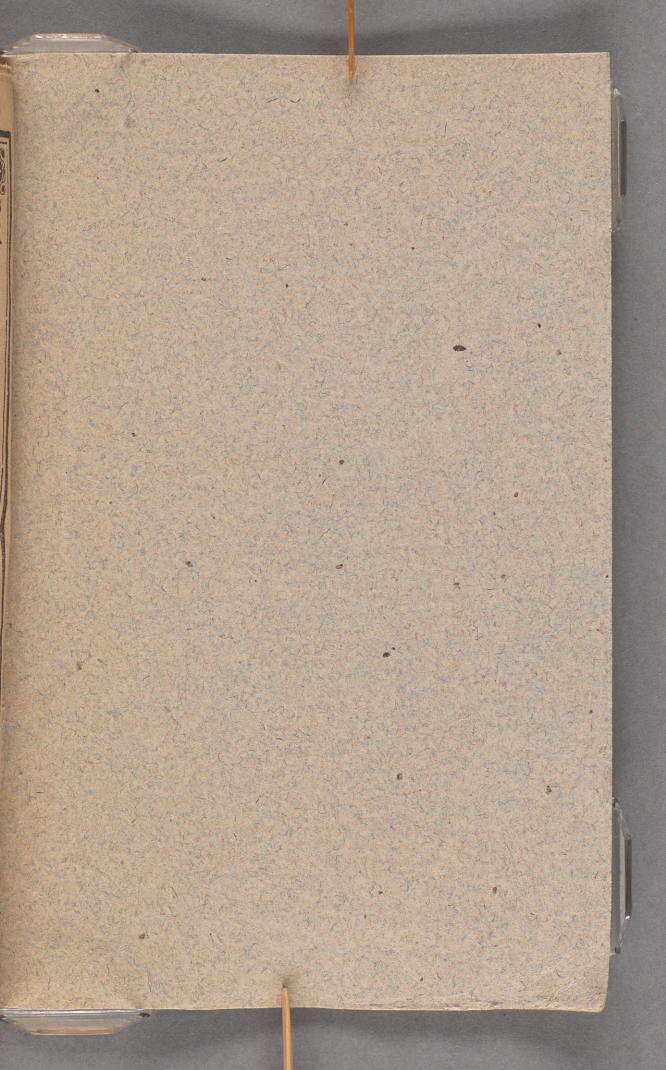

Pris: 16 sk. Banko.

5-

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

